

співтовариства, що передбачає визначення міжнародної політики
раціонального використання регіональної природно-ресурсної бази.

Державне регулювання національного використання природно-ресурсної бази ґрунтується на певних політичних і соціально-економічних принципах. Під політичними принципами в правовій державі розуміються принципи демократичності, гласності, добровільності, активності та перетоворної. Соціально-економічні принципи відповідність економічного розвитку та екологічних можливостей, використання досягнень науково-технічного прогресу для вирішення екологічних проблем, регулювання споживання, планування природного зростання населення. У державах з ринковими суспільно-політичними системами ці принципи можуть змінюватися. Наприклад, для держав тоталітарного типу характерні такі політичні принципи, як недемократичність, секретність, примус, пасивність, конфронтація. Соціально-економічні принципи в тоталітарних державах засновані на ідеї необмеженості природних ресурсів, ігноруванні екологічних можливостей навколишнього середовища, пріоритетності інтересів держави перед особистими інтересами; зростання населення, як правило, не контролюється.

Реалізація принципів регулювання національного використання природно-ресурсної бази здійснюється за допомогою певних методів (механізмів). Існують різні підходи у визначенні методів регулювання національного використання природно-ресурсної бази. Можна умовно розділити методи на економічні і адміністративні. Економічні методи діють в якості внутрішніх стимулів для природокористувачів, спонукаючи їх до пошуку та впровадження екологічно чистих, ресурсозберігаючих технологій. Адміністративні методи, серед яких можна назвати законодавчо-правове регулювання, систему штрафів, екологічних платежів та інші, є зовнішніми стимулами для дотримання природоохоронних вимог. У соціальної екології виділяються техніко-технологічні, економічні, законодавчо-правові, політичні та виховно-освітні методи. Під техніко-технологічними методами розуміється застосування техніко-технологічних рішень і засобів захисту та розвитку навколишнього середовища. Законодавчо-правові методи регулюють відносини між державою, природокористувачами різних рівнів і навколишнім середовищем. Політичні методи виявляються в діяльності таких суб'єктів регулювання національного використання природно-ресурсної бази, як суспільно-політичні організації та політичні партії.

Можна стверджувати, що в Україні триває процес формування системи регулювання національного використання природно-ресурсної бази, яка повинна визначити майбутній розвиток країни, не тільки відносно охорони навколишнього середовища, але й щодо соціально-економічного розвитку.

ОСНОВНІ НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ ФІНАНСОВОГО МЕНЕДЖМЕНТУ НА СУЧАСНОМУ ПІДПРИЄМСТВІ

У сучасних умовах дефіциту фінансових ресурсів як на державному рівні, так і на рівні підприємств, важливим є пошук нових видів доходів для виконання цього завдання підприємствам необхідно будувати ефективну фінансову політику. Але механічне копіювання та використання існуючих моделей в умовах України, зважаючи на специфіку її розвитку, не тільки не прийнятне, а й неможливе. Виникає необхідність у теоретичній формі, адаптованій до умов розвитку ринкової економіки в нашій країні, яка б закріплювала практичні навички управління фінансами з урахуванням розвитку банківської системи, інфляції, падіння виробництва, кризових явищ та ін.

Дослідженню питань вдосконалення фінансового менеджменту присвячені роботи таких вчених: Верстак О. М., Лябенко Н. М., Коваленко Л. О., Мицак О. В., Біланк І. О., Рудницька О. М., Пігаль С. М., Клепкова З. В., Жовновач Р. І., Крайник О. П.

Метою дослідження є визначення змісту та функцій фінансового менеджменту, окреслити напрями покращення фінансового менеджменту суб'єкта господарювання.

Фінансовий менеджмент визначається як система принципів і методів розробки та реалізації управлінських рішень, пов'язаних з формуванням, розподілом і використанням фінансових ресурсів підприємства та оптимізацією обороту його грошових коштів [2, с. 23].

Функції фінансового менеджменту необхідно розглядати з двох позицій – позиції фінансів підприємств і позиції менеджменту:

- із позиції фінансів підприємств – забезпечення, розподільчу і контрольну функції;
- із позиції менеджменту – фінансове планування організації фінансів, фінансове регулювання, мотивація працівників фінансової служби, фінансовий контроль, а також бухгалтерський облік та фінансово-інвестиційний аналіз організації [1, с. 37].

Фінансовий менеджмент управління підприємством передбачає постійну роботу та тісну взаємодію таких принципів: плановість та системність, цільова спрямованість, диверсифікованість зростання вартості, стратегічна орієнтованість, варіативність, забезпечення зростання вартості, стимулювання, укладення окремих елементів [3, с. 25].

В сучасних умовах функціонування підприємств важливими напрямками покращення фінансового менеджменту є введення бюджетування та підтримка високопрофесійного рівня фінансового менеджера.